

«Σοῦ πληρώνω τὴ χῆνα,» εἶπεν ὁ μπάρμπα-Πέτρος με ἀξιοπρεπὲς ὕψος.

«Τί; δὲν τὴν ἐσκοτώσετε ἐσεῖς; Θέλετε νὰ τὸ ἀρνηθῆτε; καὶ δὲν σὰς εἶδα ἐγὼ με τὰ μάτια μου;»

«Θὰ σὰς πληρώσω εὐχαρίστως.»

«Ψέμματα λέγω; Ἐγὼ λέγω ψέμματα; Ἐσεῖς

εἰσθε ψεύστης καὶ ἀγύρτης! Πῶς μπορείτε ν' ἀρνηθῆτε, ὅτι ἐσεῖς τὴν ἐσκοτώσετε;»

«Εἶνε τρελλὴ αὐτὴ ἡ γυναῖκά;» ἠρώτησεν ὁ θεῖος.

«Εἶνε ἐντελῶς κωφή,» ἀπεκρίθη ὁ Τέρνιγγ «δῶσέ της ἓνα τάλληρο, καὶ θὰ σὲ καταλάβῃ καλῆτερα.»

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ IBAN TOTPÉNIEΦ.

(Συνέχεια.)

Τὸ φρολόγιον τοῦ πύργου ἐσήμανε τὴν ἐβδόμην ὥραν.

Ὁ Σανὶν ἐστάθη ἀκίνητος. «Ἄν δὲν ἤρχετο!» Παγετώδης φρικίας διεχόθη εἰς ὅλα του τὰ μέλη. Ὅλιγὰς στιγμὰς ὑστερότερα ἐπανελήφθη ἡ φρικίας αὐτὴ — ἀλλὰ δι' ἄλλην αἰτίαν. Ὁ Σανὶν ἤκουσεν ὀπισθὲν τοῦ ἐλαφροῦ βήματα καὶ τὸν θροῦν συρομένης ἐσθῆτος . . . μετεστράφη καὶ . . . ἦτο αὐτή!

Ἡ Τζέμμα τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὸν στενὸν διάδρομον τοῦ κήπου. Ἐφόρει φαύχρουν ἐπένδυμα περὶ τοὺς ὤμους καὶ μικρὸν μέλανα πῖλον. Παρετήρησε τὸν Σανὶν, εἶτα δὲ ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ἕτερον μέρος καὶ διαβάσας πλησίον τοῦ ἐπροχώρησεν εἰς τὰ πρόσω.

«Τζέμμα!» ἐπρόφερεν ὁ Σανὶν με μόλις ἀκουστήν φωνήν.

Ἡ Τζέμμα τῷ ἔνευσεν ἐλαφρῶς με τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπροχώρησε.

Ὁ Σανὶν ἀνέπνεε ταχέως καὶ ἀγωνιωδῶς. Οἱ πόδες του ὀλίγον ἔλειπε νὰ παύσῃσι κινούμενοι.

Ἡ Τζέμμα διέβη παρὰ τὸν ἐν τῷ κήπῳ οἰκίσκον, εἶτα δὲ στραφείσα πρὸς τὰ δεξιὰ ἐπέρασε πλησίον μιᾶς δεξαμενῆς, ἐν ἣ στρουθὸς τις ἐλάμβανε θορυβωδῶς τὸ πρῶτον λουτρόν του, καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τινος θρανίου, σκεπαζομένου ὀπισθεν ὑπὸ ὑψηλῶν θάμνων ἀκταίας. Ἡ θέσις αὐτὴ ἦτο ἄνετος καὶ ἀπόκεντρος.

Ὁ Σανὶν ἐκάθισε πλησίον της.

Παρήλθε μία στιγμή — οὔτε ἐκεῖνος οὔτε ἐκείνη ἐπρόφερεν οὐδὲ λέξιν. Ἡ Τζέμμα οὐδὲ κἂν τὸν ἐκύταξε· ὁ δὲ Σανὶν παρετήρει οὐχὶ τὸ πρόσωπόν της, ἀλλὰ μόνον τὰς συμπελεγμένας χεῖράς της, δι' ὧν ἐκράτει μικρὸν τι ἀλεξήλιον. Καὶ πρὸς τί νὰ ὀμιλήσῃσι; Τί ἠδύναντο νὰ εἰπωσιν εὐγλωττότερον τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, ὅτι ἐκάθηντο μόνον ἐν τῇ θέσει ταύτῃ τόσον πρῶτ', πλησίον ἀλλήλων;

«Δὲν πιστεύω νὰ ἦσθε θυμωμένη μ' ἐμέ;» εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Σανὶν.

Βλακωδετέραν ἐρώτησιν δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ κάμῃ, καὶ τὸ συνησάνθη καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος . . . Ἀλλὰ διεκόπη τοῦλάχιστον ἡ σιωπὴ διὰ τῆς ἐρωτήσεως ταύτης.

«Ἐγώ;» ἀπήντησεν ἐκείνη. «Ὅχι! Διατί νὰ εἶμαι θυμωμένη;»

«Καὶ με πιστεύετε;» ἐξηκολούθησεν ὁ Σανὶν.

«Ἐκεῖνα ποῦ μοῦ ἐγράψετε;»

«Ναί.»

Ἡ Τζέμμα ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπεκρίθη. Τὸ ἀλεξήλιον ὠλισθήσεν ἐκ τῶν χειρῶν της, ἀλλὰ τὸ ἤρπασε ταχέως πρὶν ἢ πέσῃ κατὰ γῆς.

«Ὁ πιστεύσατέ μου, πιστεύσατε ὅσα σὰς ἐγραψα!» ἐφώνησεν ὁ Σανὶν.

Ὅλη του ἡ δειλία ἠφανίσθη αἰφνης — ἤδη δὲ ὠμίλει μετὰ μεγάλῃς ζωηρότητος.

«Ἄν ὑπάρχῃ εἰς τὸν κόσμον ἀλήθεια, ἱερά, ἀλάνθαστος ἀλήθεια — Σὰς ἀγαπᾷ Τζέμμα, σὰς ἀγαπᾷ περιπαδῶς!»

Ἡ Τζέμμα ἔρριπεν ἐπ' αὐτοῦ ταχύ, ἐταστικὸν βλέμμα — καὶ τὸ ἀλεξήλιον παρ' ὀλίγον ὠλισθήσεν πάλιν ἐκ τῶν χειρῶν της.

«Πιστεύσατέ μου, πιστεύσατέ μου» ἐνανελάμβανεν ὁ Σανὶν καὶ ἔτεινε τὰς χεῖρας πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν ἐγγίσῃ. «Τί θέλετε νὰ πράξω, διὰ νὰ σὰς πείσω;»

Ἡ Τζέμμα τὸν προσεγγένισεν ἐκ νέου.

«Εἰπέτε μου, κύριε Δημήτρι» ἤρχισεν ἡ Τζέμμα, «προχθὲς ὅπου ἤλθετε νὰ μοῦ δώσετε τὰς συμβουλὰς σας — δὲν εἰξεύρετε ἀκόμη . . . δὲν ἠσθάνεσθε ἀκόμη . . .;»

«Ἡσθάνομην» διέκοψεν αὐτὴν ὁ Σανὶν, «ἀλλὰ δὲν τὸ ἤξευρα ἀκόμη. Σὰς ἠγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν ὅπου σὰς εἶδα κατὰ πρώτην φοράν . . . ἀλλὰ δὲν ἐνόησα ἀμέσως, πόσον μοι εἰσθε προσφιλῆς! Ἐκτὸς δὲ τούτου ἤκουα ὅτι ἦσθε μνηστευμένη με ἄλλον! . . . Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐντολήν τῆς μητρός σας — πρῶτον: πῶς ἠδύναμην νὰ τῇ ἀποποιηθῶ; Καὶ δεύτερον . . . νομίζω, ὅτι ἐξετέλεσα τὴν ἐντολήν της με τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἠδύνασθε νὰ ὑπονοήσετε . . .»

Αἰφνης ἠκούσθησαν βαρέα βήματα. Μεγαλόσωμὸς τις ἀνὴρ, φέρων ἀπὸ τῶν ὤμων κρεμάμενον σάκκον τοῦ ταξειδίου, προφανῶς ξένος τις, ἀνέκυψεν αἰφνης ἐξ ὀπισθεν τῶν θάμνων, παρετήρησε τὸ νεαρὸν ζεῦγος με ὅλην τὴν ἀπάθειαν ἐνὸς ταξειδιώτου, ἤρχισε νὰ βήχῃ θορυβωδῶς καὶ ἐπροχώρησε.

«Ἡ μήτηρ σας», ἐξηκολούθησεν ὁ Σανὶν ἅμα ὥς ἐπαύσαν ν' ἀκούωνται τὰ βαρέα βήματα τοῦ ξένου, «ἡ μήτηρ σας μοι ἔλεγεν ὅτι ἡ διάλυσίς τῶν μετὰ τοῦ Κλύβερ σχέσεών σας θὰ προῦξενί μετὰ σκάνδαλον,» — (ἡ Τζέμμα συνέσπασεν ἐλαφρῶς τὰς ὀφρὺς) — «ὅτι ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔδωκα ἀφορμὴν εἰς τὴν δυσάρεστον ταύτην ὀμιλίαν καὶ ἐπομένως — μέχρι τινὸς βαθμοῦ εἶμαι ὀποχρεωμένος, νὰ σὰς μεταπείσω, ὥπως μὴ διαλύσετε τὰς σχέσεις με τὸν μνηστήρά σας, τὸν κύριον Κλύβερ . . .»

«Κύριε Δημήτρι,» εἶπεν ἡ Τζέμμα καὶ ἐθώπευσεν ἐλαφρῶς τὴν κόμην της πρὸς τὸ μέρος, ὅπερ εἶχεν ἐστραμμένον εἰς τὸν Σανὶν, «σὰς παρακαλῶ, μὴ ὀνομάζετε τὸν κύριον Κλύβερ μνηστήρά μου. Οὐδέποτε θὰ γείνω σύζυγός του. Διεκόψα πᾶσαν σχέσιν μετ' αὐτοῦ.»

«Διεκόψατε πᾶσαν σχέσιν; Πότε;»

«Χθές.»

«Τοῦ το εἶπετε σεῖς ἡ ἰδία;»

«Ναί, χθὲς εἰς τὸ σπίτι μας, ὅπου ἦλθε νὰ μὰς ἐπισκεφθῇ.»

«Τζέμμα! Μὲ ἀγαπάτε λοιπόν;»

Ἡ Τζέμμα ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τὸ πρόσωπόν της.

«Θὰ ἠρχώμην ποτὲ ἐδῶ — ἂν δὲν σὰς ἠγάπων;» ἐψιθύρισε καὶ αἱ χεῖρές της ἐκλιναν ἐπὶ τοῦ θρανίου.

Ὁ Σανὶν ἤρπασεν αὐτὰς τὰς ἀδυνάτους χεῖρας καὶ τὰς ἐπίεσεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐπὶ τῶν χειλέων του . . . Ὁ πέπλος, τὸν ὅποιον χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐβλεπεν ὄνειροπολῶν, ἦρθη ἤδη, καὶ ἐγένετο καταφανὴς ἡ εὐτυχία του, καταφανὲς τὸ λαμπρὸν πρόσωπόν της!

Ὑψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε τὴν Τζέμμαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς — με ἐλευθερίαν καὶ τόλμην. Καὶ αὐτὴ τὸν προσεγγένισεν, ἀλλὰ μετὰ τινος δειλίας. Οἱ κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ἠνεωγμένοι ὀφθαλμοὶ της ἐλαμπόν ἀσθενῶς: ἦσαν θολωμένοι με δάκρυα χαρᾶς. Τὸ πρόσωπόν της δὲν ἠμεῖδία — ὅχι! ἐγέλα, με μακάριον, εἰ καὶ ἀνῆκουστον γέλωτα.

Ὁ Σανὶν ἠδέλησε νὰ τὴν πῆσῃ πρὸς τὸ στήθος του, ἀλλ' ἐκείνη ἀπεσύρθη καὶ, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸν ἀναυδὸν γέλωτά της, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον ἀρνήσεως. «Περιμένε ἀκόμη ὀλίγον,» ἐφαίνοντο νὰ λέγωσιν οἱ περιχαρεῖς ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ της.

«Ὁ Τζέμμα!» ἀνέκραξεν ὁ Σανὶν «πῶς εἰμποροῦσα ποτὲ νὰ φαντασθῶ, ὅτι σὺ — (ὁλη του ἡ καρδιά ἐπαλλεν ὥς ἡ χορδὴ μιᾶς ἀρπας, ὅτε τὰ χεῖλη του κατὰ πρώτην ἤδη φοράν ἐπρόφεραν αὐτὸ τὸ «σὺ» — «ὅτι σὺ θὰ με ἠγάπας!»

«Ὅχι! ἐγὼ δὲν τὸ ἐπερίμενα» εἶπεν ἡ Τζέμμα σιγᾷ.

«Πῶς εἰμποροῦσα ποτὲ νὰ φαντασθῶ» ἐξηκολούθησεν ὁ Σανὶν, «πῶς εἰμποροῦσα ποτὲ νὰ φαντασθῶ, ὅτε ἦλθα εἰς τὴν Φραγκφορτὴν

διὰ νὰ μείνω μόνον ὀλίγας ὥρας, ὅτι ἐδῶ ἐμελλον νὰ εἶρω τὴν εὐτυχίαν ὅλου τοῦ βίου μου;»

«Ὀλου τοῦ βίου σου; εἶνε ἀληθές;» ἠρώτησεν ἡ Τζέμμα.

«Ὀλου τοῦ βίου μου, μέχρι τῆς τελευταίας μου στιγμῆς!» ἀνέκραγεν ὁ Σανὶν ἐν νέᾳ παραφορᾷ ἐνθουσιασμοῦ.

Αἰφνης ἤκουσαν εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τοῦ θρανίου των τὸ πτυάριον τοῦ κηπουροῦ, ὅστις ἐσκάλλετο.

«Πᾶμε 'ς τὸ σπίτι» εἶπεν ἡ Τζέμμα «πᾶμε μαζὶ . . . θέλεις;»

Ἄν αὐτὴν τὴν στιγμήν τῷ ἔλεγε: «ρίψου εἰς τὴν θάλασσαν — θέλεις;» ὁ Σανὶν θὰ ἐκρημνίζετο κατὰ κεφαλῆς εἰς τὴν ἄβυσσον, πρὶν ἢ προφθάσῃ ν' ἀκούσῃ τὴν τελευταίαν τῆς λέξιν.

Ἐξήλθον ὁμοῦ ἐκ τοῦ κήπου καὶ μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' οὐχὶ διὰ τῶν μεγάλων ὁδῶν, ἀλλὰ διὰ πλαγιῶν καὶ στενῶν δρομίσκων.

28.

Ὁ Σανὶν ἐπορεύετο ὅτε μὲν συμβαδίζων παρὰ τῷ πλευρῷ τῆς Τζέμματος, ὅτε δὲ ἀκολουθῶν αὐτήν. Διαρκῶς εἶχε τὰ βλέμματά του ἐστραμμένα πρὸς αὐτήν καὶ ἀδιακόπως ἐμεῖδιδεν. Ἐκείνη ἂν ἐναντίας ἐφαίνετο ἄλλοτε μὲν ἐπιταχύνουσα ἄλλοτε δὲ βραδύνουσα τὸ βῆμα. Ἀκριβῶς εἰπεῖν, ἐπορεύοντο ἀμφότεροι — ὁ μὲν κάτωχρος, ἡ δὲ καταπόρφυρος ἐκ τῆς ταραχῆς καὶ συγκινήσεως — ὥσει κεκαλυμμένοι ὑπὸ ὀμίχλης. Πᾶν ὅ,τι συνέβη πρὸ τινων στιγμῶν — ἡ ἀμοιβαία αὐτῇ συνεννόησις τῶν δύο ψυχῶν — ἦτο τόσο ἰσχυρόν, τόσο νέον καὶ θαυμασίον, ὁλόκληρος ὁ βίος των μετεβλήθη καὶ μετετράπη τοσοῦτον αἰφνιδίως, ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐπανεύρωσι τὴν ἰσοροπίαν. Ἐν μόνον πράγμα ἐβλεπον σαφῶς καὶ εὐκρινῶς: ὅτι κατελήφθησαν ἐξ αἰφνης ὑπὸ σφοδρᾶς καταιγίδος, ὁμοίως πρὸς τὸν νυκτερινὸν ἐκείνον ἀνεμοστρόβιλον, ὅστις ἔρριπεν αὐτοὺς σχεδὸν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων. Ὁ Σανὶν ἀκολουθῶν ἤδη τὴν Τζέμμαν συνησθάνετο ὅτι ἐβλεπεν αὐτὴν τώρα μὲ ὅλως διαφορετικούς ὀφθαλμούς: παρετήρησεν αἰφνης εἰς τὸ βάδισμά της καὶ εἰς τὰς κινήσεις της διαφόρους λεπτομερείας, αἵτινες μέχρι τοῦδε εἶχον διαφύγῃ τὴν προσοχὴν του — καὶ ὦ! πόσον ὠραία, πόσον ἀπείρως θελκτικὰ ἦσαν ὅλ' αὐτὰ τὰ μικρὰ πράγματα! Καὶ αὐτὴ δὲ ἂν ἐτέρου ἡσθάνετο ὅτι παρετῆρετο ὑπὸ τοῦ Σανὶν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἀμφότεροι ἠγάπαν κατὰ πρῶτην φορὰν καὶ διὰ τοῦτο κατεπλημύρησαν αὐτοὺς ὅλα τὰ θαύματα τοῦ πρώτου ἔρωτος. Ὁ πρῶτος ἔρωσ ὁμοιάζει πρὸς ἐπανάστασιν: ἡ μονότονος κανονικότης τοῦ βίου διακόπτεται ἐν μιᾷ στιγμή καὶ καταστρέφεται· ἡ νεότης ἀναβαίνει ἐπὶ τῆς ἐπάλξεως· ὑψηλὰ κυματίζει ἡ λάμπουσα σημαία της καὶ ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἐγκρύπτη τὸ μέλλον — εἴτε θάνατον εἴτε νέαν ζωὴν — τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας χαιρετίζει μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

«Πῶς, δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ γηραιὸς μας φίλος;» εἶπεν ὁ Σανὶν καὶ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου παρεσχηματισμένην τινὰ μορφήν, ἣτις ταχῶς εἰσεχώρησεν εἰς στενὸν τινα δρομίσκον ὥς νὰ προσεπάθει νὰ μείνῃ ἀπαρτηρήτος.

Ἐν τῇ ὑπερεκχειλίσει τῆς εὐδαιμονίας του ἡσθάνετο ὁ Σανὶν τὴν ἀνάγκην νὰ ὀμιλῇ μὲ τὴν Τζέμμαν οὐχὶ περὶ τοῦ ἔρωτός των — διότι οὗτος ἦτο τελελειμμένος τι, ἱερὸν, ἅγιον — ἀλλὰ περὶ ἀδιαφόρων πραγμάτων.

«Ναί, εἶνε ὁ Πανταλέων», ἀπήντησεν ἡ Τζέμμα εὐθυμῶς καὶ εὐτυχῶς. «Πιθανῶς ἐξῆλθεν ὅπως μὲ παρακολουθῆσθαι διὰ τοῦ βλέμματός. Καὶ χθὲς μὲ ἠκολούθει ὅλην τὴν ἡμέραν κατὰ πᾶν βῆμα . . . προαισθάνεται τι!»

«Προαισθάνεται τι!» ἐπανελάβεν ὁ Σανὶν καταγοητευμένος. Ἄλλως τε, καὶ τί ἠδύνατο ἡ Τζέμμα νὰ εἴπῃ χωρὶς νὰ τὸν καταγοητεύσῃ;

Ἐπειτα παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ τῷ διηγηθῇ ὅλα τὰ συμβάντα διεξοδικῶς.

Καὶ ἡ Τζέμμα ἤρχισεν ἀμέσως νὰ διηγῆται — μετὰ σπουδῆς, ὀλίγον τι συγκεχυμένης, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μειδιῶσα καὶ μικροῦς, βραχεῖς στεναγμούς ἀναπέμπουσα, ἀκαταπαύστως δὲ μετὰ τοῦ Σανὶν ταχέα καὶ ἀπασπράττοντα βλέμματα ἀνταλλάσσουσα. Διηγείτο αὐτῷ, πῶς ἡ μήτηρ της μετὰ τὴν χθελιστὴν συνδιάλεξιν προσεπάθησε νὰ φέρῃ αὐτὴν ἐπὶ τέλους εἰς ὠρισμένην τινὰ ἀπόφασιν· καὶ πῶς αὐτὴ ὑπεξέφυγε καὶ ἐματαιώσε τὰς προσπάθειάς τῆς μητρός, ὑποσχέθεισα ὅτι ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν θὰ δώσῃ ὀριστικὴν ἀπάντησιν· καὶ πόσον δόσκολον τῇ ἦτο νὰ λάβῃ αὐτὴν τὴν προθεσίμian, καὶ πῶς ἐπειτα παρουσιάσθη ὅλως ἀπροσδοκῆτως ὁ κύριος Κλύβερ, ψυχρὸς καὶ βεβιασμένος καὶ ὑπεροπτικὸς περισσότερον παρὰ ποτέ.

«Ὁ κύριος Κλύβερ ὑπεδήλωσε τὴν δυσἀρέσκειάν του κατὰ τοῦ ἀγνώστου 'Ράσοου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀσυγχώρητος, παιδαριώδης συμπεριφορά (αὐτὰ ἦσαν αἱ ἰδιαι τοῦ λέξις) — ἐννοοῦσε τὴν μονομαχίαν σου — δι' αὐτόν, τὸν Κλύβερ, ἦτο προβληματικώτατη, ἀπήτησε δὲ νὰ σοὶ ἀπαγορευθῇ ἀμέσως ἡ εἰσοδος εἰς τὴν οἰκίαν μας.

«Διότι» εἶπε — καὶ ἐνταῦθα ἡ Τζέμμα ἐμμήθη ὀλίγον τι τὴν φωνὴν του καὶ τοὺς τρόπους του — «διότι αὐτὴ ἡ συμπεριφορά του ῥίπτει κακὴν σκιὰν ἐπὶ τῆς τιμῆς μου: ὥς νὰ μὴ ἤμουν ἐγὼ ἱκανὸς νὰ ὑπερασπίσω μόνος μου τὴν μνηστὴν μου, ἂν εἶχον θεωρήσῃ τοῦτο ὡς ἀναγκαῖον ἢ καὶ ἀπλῶς ὡς ὠφέλιμον! Ὁλόκληρος ἡ Φραγκφούρτη θὰ γνωρίζεαι αὐρίον, ὅτι ἓνας ξένος ἐμονομάχησε μὲ ἓνα ἀξιοματικὸν χάριν τῆς μνηστῆς μου. Τί ἰδέαν θὰ λάβουν οἱ ἄνθρωποι ἐκ τούτου; Αὐτὸ προσάπτει κηλὶδα ἐπὶ τῆς τιμῆς μου!»

«Ἡ μητέρα ἦτο ὅλως διόλου μὲ τὴν γνώμην του — φαντάσου! — ἀλλ' ἐγὼ ἐξ αἰφνης τῷ ἀπήντησα ὅτι δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη νὰ ἀνησυχῇ διὰ τὴν τιμὴν του καὶ διὰ τὴν ὑπόληψίν του καὶ ὅτι δὲν ἔχει κανένα λόγον νὰ ἐντρέπεται δι' ὅσα θὰ λέγωνται περὶ τῆς μνηστῆς του — διότι ἐγὼ δὲν εἰμαι πλέον μνηστὴς του καὶ δὲν θὰ γείνω ποτὲ σύζυγός του! Νὰ ὁμολογήσω εἰλικρικῶς τὴν ἀλήθειαν, εἶχα σκοπὸν νὰ ὀμιλήσω προτῆτερα μὲ σὰς . . . μὲ σὲ . . . πρὶν ἢ διαλύσω τελεωτικῶς τὴν μετ' αὐτοῦ σχέσιν μου. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἤλθε . . . καὶ ἐτοὶ δὲν εἰμποροῦσα πλέον νὰ κρατηθῶ. Ἡ μητέρα μάλιστα ἐτρόμαξε καὶ ἐβγαλε μιὰ δυνατὴ φωνή, ἀλλ' ἐγὼ ἔτρεξα ἀμέσως εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον, ἐπῆρα τὸ δαχτυλίδι του — δὲν παρετήρησες ὅτι ἀπὸ προχθὲς δὲν τὸ φορῶ πλέον; — καὶ τοῦ τὸ ἔδωκα ὀπίσω. Ἐκεῖνος ἐπρόσβληθη φοβερά, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε εἰς τὸ ἄκρον ἐγώιστης καὶ ἐξηρμένης, δὲν εἶπε πολλὰ λόγια καὶ ἔφυγε. Ἐννοεῖται ὅτι ἀπὸ τὴν μητέρα ἤκουσα πικρότατα παράπονα καὶ ἐπιπλήξεις, καὶ ἐλυπήθηκα πολὺ νὰ τὴν βλέπω τόσο ἐθλιμμένην, καὶ πιστεύω, ὅτι ἐφέρθηκα πάρα πολὺ βιαστικά· ἀλλ' ἀπὸ τᾶλλο μέρος εἶχα τὸ γράμμα σου — καὶ ἤξευρα πῶς μὲ . . .»

«Πῶς σ' ἀγαπῶ» εἶπεν ὁ Σανὶν διακόπτων αὐτήν.

«Ναί . . . πῶς μ' ἀγαπᾷς.»

Ὅπως διελέγετο ἡ Τζέμμα, ἀμχανοῦσα καὶ μειδιῶσα, ὁσάκις δὲ ἐβλεπεν ἀνδρωπὸν τινα πρόσερχόμενον ἢ διαβαίνοντα πλησίον των, ἐταπεινῶνε τὴν φωνὴν ἢ καὶ ἐσιώπα ἐντελῶς. Κατενθουσιασμένος ἡκροᾶτο ὁ Σανὶν καὶ ἐθαύμαζε τοσοῦτον τὴν γλυκεῖαν φωνὴν της, ὅσον τῇ προτεραίᾳ εἶχε θαυμάσῃ τὸ γράψιμόν της.

«Ἡ μητέρα εἶνε κατ' ὑπερβολὴν τεθλιμμένη» ἐπανήρχισεν ἡ Τζέμμα — καὶ οἱ λόγοι ἔρρεον ταχεῖς ἐκ τῶν χειλέων τῆς — «δὲν δύναται καθόλου νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ κύριος Κλύβερ μοι εἶνε ἀπεχθής, ὅτι δὲν ἠθελα ἐξ ἔρωτος νὰ γείνω σύζυγός του, ἀλλὰ μόνον συνεπεία τῶν ἀκαταπαύστων παρακλήσεών του . . . Εἰς σὰς — εἰς σὲ ἔχει ὑποψίαν· δηλαδή, νὰ τὸ εἴπω καθαρά, εἶνε ἐντελῶς πεπεισμένη, ὅτι σὲ ἀγαπῶ, καὶ τοῦτο τὴν λυπεῖ τοσοῦτον μᾶλλον, κατ' ὅσον ἀκόμη ἔως προχθὲς οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος τοιαύτης ὑποψίας εἶχε συλλάβῃ καὶ σὰς ἐπεφόρτισε μάλιστα νὰ μὲ μεταπεισετε . . . Τί παράδοξος ἡ ἀποστολὴ σὰς — τῇ ἀληθείᾳ! Καὶ τώρα σὲ . . . σὰς ὀνομάζει ὑποκριτὴν, πανοῦργον: λέγει ὅτι ἐκάμετε κατάχρησιν τῆς ἐμπιστοσύνης της καὶ μοῦ προφητεύει ὅτι θὰ μὲ ἐξαπατήσετε καὶ ἐμεῖ . . .»

«Ἄλλα πρὸς Θεοῦ, Τζέμμα!» ἀνέκραγεν ὁ Σανὶν «δὲν τῆς εἶπες ὅτι . . .»

«Δὲν τῆς εἶπα τίποτε! Ποῖον δικαίωμα εἶχα πρὸς τοῦτο, πρὶν ἢ ὀμιλήσω μαζὶ σου;»

Ὁ Σανὶν συνεκρότησε τὰς χεῖρας.

«Τζέμμα! ἐλπίζω ὅτι τώρα τοὐλάχιστον θὰ τῇ διηγηθῇς τὰ πάντα, θὰ τῇ ὁμολογήσῃς τὰ πάντα καὶ θὰ μὲ παρουσιάσῃς ἐνώπιόν της . . . θὰ ἀποδείξω εἰς τὴν μητέρα σου ὅτι δὲν εἰμαι ἀπατεῶν οὔτε ὑποκριτὴς!»

Καὶ τοῦ Σανὶν τὸ στήθος ὠγκώθη ἤδη ἐξαίφνης ὑπὸ θυέλλης φλογερῶν καὶ γενναίων αἰσθημάτων.

Ἡ Τζέμμα τὸν παρετήρησε μὲ εὐρέως ἠνεωγμένους ὀφθαλμούς.

«Θέλεις τώρα πραγματικῶς νὰ σὲ παρουσιάσω εἰς τὴν μητέρα μου; Εἰς τὴν μητέρα μου, ἡ ὁποία διαβεβαίει, ὅτι . . . ὅτι τὰ πάντα εἶνε μεταξὺ μας ἀδύνατα . . . ὅτι οὐδέποτε ἡ σχέσις μας θὰ ἔχῃ κανὲν ἀποτέλεσμα;»

Ἐπῆρχε μιὰ λέξις, τὴν ὁποίαν ἡ Τζέμμα δὲν ἔλαβε τὴν τολμὴν νὰ προσφέρῃ, ἂν καὶ εὐρίσκετο ἐπὶ τῶν χειλέων της. Ἀλλὰ τοσοῦτον προθυμότερος ἐδείχθη ὁ Σανὶν νὰ τὴν προσφέρῃ.

«Θὰ σὲ νυμφευθῶ, Τζέμμα, θέλω νὰ γείνω σύζυγός σου — μεγαλειτέραν εὐτυχίαν δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐπιθυμῶ!»

Ὁ ἔρως του, ἡ γενναιότης του, ἡ ἀποφασιστικότης του δὲν εἶχον ὄρια.

Ἡ Τζέμμα, ἥτις πρὸς στιγμήν εἶχε σταματήσει, ἄρα ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους τοῦ Σανίν, ἐπετάχυνε τὰ βήματά της Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἠθέλε ν' ἀποφύγῃ τὴν μεγάλην ταύτην, τὴν ἀρρητον, τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην εὐτυχίαν.

Ἀλλ' αἰφνης ἐσταμάτησεν ἡ Τζέμμα καὶ ἔμεινε ὡσάν' καρφωμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Εἰς μίαν γωνίαν τῆς οδοῦ, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, ἐνεφανίσθη ὁ κύριος Κλύβερ, ἐνδεδυμένος μὲ ἐντελῶς νέα φορέματα καὶ νέον πῖλον καὶ στολισμένος μὲ ὀλην τὴν δυνατὴν κομψότητα. Ὁ κύριος Κλύβερ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὴν Τζέμμαν καὶ τὸν Σανίν. Ἐνδομύχως μένεα πνέων καὶ ἀνορθῶν τὸ εὐκαμπτον σώμα του, ἐπλησίασε πρὸς αὐτοὺς ἀνταρέσκως βαδίζων καὶ ἀβρυνόμενος.

Ὁ Σανίν κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς περιηλθέ πως εἰς ἀμηχανίαν. Ἀλλ' ὅτε παρετήρησε τὸ πρόσωπον τοῦ Κλύβερ, εἰς τὸ ὁποῖον οὗτος ἐφ' ὅσον ἠδύνατο προσεπάθει νὰ δώσῃ ἔκφρασιν χλευαστικῆς ἐκπλήξεως, μάλιστα δὲ καὶ οἴκτου — ὅτε προσητένισε τὸ ἐρυθρῶν τούτο καὶ πρόστυχον πρόσωπον, ἀμέσως ἐξήφθη ὑπ' ὀργῆς καὶ ὤρμησε κατ' αὐτοῦ.

Ἀλλ' ἡ Τζέμμα ἤρπασε ταχέως τὴν χεῖρα τοῦ Σανίν, ἔθηκε μετ' ἀπαθείας καὶ ἀποφασιστικότητος τὴν χεῖρά της ὑπὸ τὸν βραχίονά του καὶ ἐκύταξε τὸν πρῶν μνηστήρά της ἀφόβως καὶ ἀτενῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς . . Οὗτος ἐμυώπασεν ἀναποφασίστως καὶ συνεμαζεύθη. Ἐπειτα ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του, ἐψιθύρισε: «Τὸ τέλος τοῦ παλαιοῦ παραμυθιοῦ!» καὶ ἐπροχώρησε μὲ τὸ αὐτὸ ἀβρόν καὶ φιλόκομφον βάδισμα.

«Τί εἶπεν ὁ γελοῖος;» ἠρώτησεν ὁ Σανίν καὶ ἐτοιμάσθη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ἀλλ' ἡ Τζέμμα τὸν ἐκράτησε καὶ προῦχώρησε μετ' αὐτοῦ, χωρὶς ν' ἀποσύρῃ τὴν χεῖρά της ἐκ τοῦ βραχίονός του.

Τὸ ζαχαροπλαστεῖον τῶν Ροσσέλι ἐγεινεν ἐμφανές.

Διὰ τελευταίαν φορὰν ἐσταμάτησεν ἡ Τζέμμα.

«Δημήτρι, κύριε Δημήτρι,» εἶπε πρὸς τὸν Σανίν «δὲν εἴμαστε ἀκόμῃ γστὸ σπῖτι, δὲν ὠμιλήσαμεν ἀκόμῃ μὲ τὴν μητέρα. Ἄν θέλετε ἀκόμῃ νὰ σκεφθῇτε τὸ πρᾶγμα, ἂν εἰσεδε ἀκόμῃ ἐλεύθερος, κύριε Δημήτρι.»

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἐπίεσεν ὁ Σανίν τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ παρέσυρε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Τζέμμαν.

«Μητέρα,» ἐφώναζεν ἡ Τζέμμα, ὅτε εἰσῆλθε μετὰ τοῦ Σανίν

εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ διέμενεν ἡ κυρία Ἐλεονώρα «ἐδῶ σοὺ φέρνω τὸν σωστόν, τὸν ἀληθινόν!»

29.

Ἄν ἡ Τζέμμα ἔλεγεν ὅτι ἔφερε μαζὶ τῆς τὴν χολέραν ἢ τὸν θάνατον, ἡ κυρία Ἐλεονώρα δὲν θὰ ἐδέχετο τὴν εἰδησιν ταύτην μὲ περισσοτέραν ἀπελπισίαν. Ἐκάθισεν ἀμέσως εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου καὶ ἐξερράγη εἰς δάκρυα καὶ λυγμούς, μάλιστα δὲ καὶ ἐδρήνει — ἀπαράλλακτα ὡς ῥωσὶς χωρική παρὰ τὸ φέρετρον τοῦ ἀνδρὸς ἢ τοῦ υἱοῦ της. Ἡ Τζέμμα κατὰ τὴν πρώτην στιγμήν συνεταράχθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε δὲν ἐτόλμα οὐδὲ νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν μητέρα της, ἀλλ' ἔμεινεν ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου. Ὁ δὲ Σανίν ἦτο τόσο ἐκπληκτος, ὥστε καὶ αὐτὸς παρ' ὀλίγον ἐξερρηγνύετο εἰς δάκρυα! Ὁ ἀπαρηγόρητος οὗτος θρήνος διήρκεσε μίαν ὥραν — μίαν ὀλόκληρον ὥραν! Ὁ Πανταλεόνε ἐκρινεν ἀναγκαῖον νὰ κλείσῃ τὴν θύραν τοῦ μαγαζιοῦ, διὰ νὰ μὴ εἰσέλθῃ κανεὶς — εὐτυχῶς ἦτο ἀκόμῃ πολὺ πρῶτ. Ὁ γέρον δὲν ἤξευρε καλὰ καλὰ τί νὰ σκεφθῇ περὶ τῆς ὅλης ὑποθέσεως — βεβαίως ἀπεδοκίμαζε καὶ αὐτὸς τὴν σπουδὴν, μεθ' ἧς προσέβησαν εἰς τὸ ἔργον ἡ Τζέμμα καὶ ὁ Σανίν — κατὰ τὰλλα ὅμως δὲν ἐτόλμα νὰ τοὺς ψέξῃ, τοῦναντίον δὲ ἦτο πρόθυμος, ἐν ἀνάγκῃ, νὰ παράσῃ αὐτοῖς τὴν βοήθειάν του καὶ τὴν προστασίαν του — ἀφοῦ μάλιστα ἀπεστρέφετο τὸν Κλύβερ ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ καρδίας! Ὁ Αἰμίλιος ἐδεύρει ἑαυτὸν ὡς μεσίτην μεταξὺ τοῦ φίλου καὶ τῆς ἀδελφῆς, ἦτο δὲ σχεδὸν ὑπερήφανος ἐπὶ τῇ εὐτυχεῖ ἐκβάσει τῆς ὅλης ὑποθέσεως! Δὲν ἠδύνατο κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἐννοήσῃ διατὶ ἡ μήτηρ του ἦτο τόσο ἀπαρηγόρητος, καὶ οὕτω ἤχθη μετ' οὐ πολὺ εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι εἰς ὅλας τὰς γυναῖκας, καὶ εἰς τὰς καλλιτέρας ἀκόμῃ, ἔλλειπει ὁ ὕμης, ὁ κοινὸς νοῦς. Ἡ χειρίστη πασῶν ἦτο ἡ θέσις τοῦ Σανίν ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ. Ὅσακις ἐδοκίμαζε νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν κυρίαν Ἐλεονώραν, αὕτη ἐξέπεμπεν ὀξύτατας κραυγὰς καὶ ἐκίνει ἀπελπιστικῶς τοὺς βραχίονας ὅπως τὸν ἀποτρέψῃ ἀφ' ἑαυτῆς. Εἰς μάτην προσεπάθει ἐπανειλημμένως, ἐξ ἱκανῆς ἀποστάσεως νὰ φωνάξῃ «Ζητῶ τὴν χεῖρα τῆς θυγατέρός σας!» Ἰδίᾳ ἀπαρηγόρητος ἦτο ἡ κυρία Ἐλεονώρα διὰ τὸ ὅτι «ὑπῆρξε τόσο τυφλὴ καὶ δὲν παρετήρησε τίποτε.»

Ἄν ἐξοῦσε ἀκόμῃ ὁ μακαρίτης Τζιοβάν-Μπαττίστας ἐφώναζε διακρυροοῦσα «δὲν θὰ συνέβαινε τέτοιο πρᾶγμα!»

«Θεέ μου, τί πράγματα εἰν' αὐτά!» εἶπε κατ' ἑαυτὸν ὁ Σανίν, «αὐτὸ δὰ καταντᾷ ἐπὶ τέλους ἀνυπόφορο!» (Ἐπετα συνέχεια.)

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ.

Φεύγει πετᾷ τὸ πλοῖό μας καὶ οἱ φίλοι 'ς τ' ἀκρογιάλι
Μὲ τὰ μαντήλια σὰν τρελλοὶ μᾶς ἀποχαίρουσιν
Μᾶς φοβερίζει ἀπὸ μακρὰ βροχὴ κι' ἀνεμοζάλη
Καὶ ἡ ἀστραπαὶς 'ς τὰ σύγνεφα γοργὰ λαμποκοποῦνε.

Ἀφρίζουνε τὰ κύματα τὴν πλώρη μας χτυπώντας
Καὶ 'ς τὰ σχονιά τὰ τεντωτὰ ὁ ἀνεμος σφυρίζει,
Θαλασσοπούλια ἐπάνω μας πετοῦνε κελαϊδώντας,
Εἰς ἄγριο πέλαγο ἀνοιχτὸ τὸ πλοῖό μας ἀρμενίζει . . .

Φεύγει, πετᾷ 'ς τὰ κύματα ἐπάνω σὰν δελφίνι
Μὲ τὰ λευκά του τὰ πανιά τ' ἀνεμοφουσκαμμένα . . .
Ἄχ τῆς πατρίδος τὰ βουνὰ ποῦ πίσω του ἀφίνει
Χάνονται ἀπὸ τὰ μάτια μας, χάνονται μακρυσμένα.

Τριζομανοῦνε τ' ἄρμενα, τὰ ξύλα, τὰ κατάρτια,
'Σὰν λύκοι μὲς τὴν πλώρη μας τὰ κύματα μouxτάνε.
Δέρν' ἡ παλῆὰ σημαῖα μας σὰν φεῖδι μὲς τὰ ξάρτια!
Κ' οἱ ναῦτες μας οἱ Ψαρριανοὶ γελοῦν καὶ τραγουδᾶνε.

— Ἄχ ποῦ πηγαίνετε παιδιά, τὰ κύματα ῥωτοῦνε,
Ποῦ τὸ καράβι σας πετᾷ ὡσάν ἀητὸς μ' ὀρμή;
— Καὶ πῶς δὲν μᾶς γνωρίζετε, οἱ Ψαρριανοὶ ἀπαντοῦνε,
«Στοὺς σκλαβωμένους ἀδελφοὺς πᾶμε μαπαροῦτι καὶ ψωμί!»

Ζάκυνθος 1889.

Διονύσιος Ἡλιακόπουλος.

1. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΙΚΕΛ, ὁ νέος ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν τῆς Πρωσσίας, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 177).
- 2—7. ΕΞ ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΡΙΣΤΩΣΑΙ ΤΑΣ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑΣ ΕΝ ΙΣΠΑΝΙΑ, μετὰ σχετικοῦ ἔρθρου (ἐν σελ. 179—182).
8. ΙΣΠΑΝΙΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Mansiera (ἐν σελ. 185). Ἐκτύπωσις χρωματιστή.